

Sorin TEODORIU

Personaje: Corina și Costel. Acțiunea se petrece în sufragerie și apoi în dormitor. E seară.

- Costel, ieșim și noi la o plimbare în parc?
- Cum să nu, Corina. Ia uite ce frumos e afară.
- E senin și soarele apune pitoresc. Splendid.
- Corina, știi, doar aparent e frumos și aparențele înșeală întotdeauna. Neapărat să-ți iei pantofii de lac. Vine ploaie mare!
- Dar nu-s nori nicăieri, ce-ți veni?
- Corina, atunci când mă doare genunchiul ăsta, sigur plouă.
- Dragă, n-are cum! Afară e superb.
- Măi, fată! Vezi tu norii ăia? Uită-te în zare. Îi vezi, da? În jumătate de oră începe uraganul.
- Lasă-mă cu prostiile tale! M-am săturat! Auzi la el, uragan...

- Ia stai puțin, Corina. De cine te-ai săturat?
- De viața asta. Și apoi, ești un măgar! Gata, plec la ai mei și de data asta nici că mai vin înapoi.
- Da, da. Du-te pe capul lui mă-ta! Vai de norocul ei cu așa fată. Și pentru informarea ta, chiar azi mă voi muta înapoi la cămin. Să fie clar!
- Foarte bine! Vindem apartamentul și împărțim banii. Costele, nu care cumva să te aud scâncind pe la ușa lui mami că nu mai înduioșezi pe nimeni.
- Adio!
- Și-un praz, măgarule! Gata, Costele. De-acum orice discuție este inutilă. Mă duc în dormitor să-mi strâng lucrurile.
- Grăbește-te că vreau să-mi fac și eu bagajul. Aștept pe balcon...
- Să nu te plouă, Costele!
- Iar începi?
- Nu, dragă, nici o grijă. Nu mai încep nimic. Gata, am tăcut definitiv în ceea ce te privește.

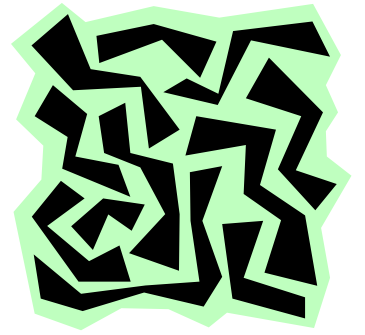
După câteva minute, Costel merge în dormitor după Corina.

Pantofi de lac

- Draga mea! Ce faci aici..., a trecut aproape o oră.
- Iubitule! Când am intrat în dormitor și-am simțit parfumul în perne, pe cearșafuri..., uite și pijamaua ta. Iartă-mă, am întârziat...
- Nu-i nimic, Corina. De fapt eu am fost nărodul. Adevărul e ca nu pot trăi fără tine. Te iubesc, draga mea Corina.
- Și eu te iubesc, Costele. Viața fără tine nu are sens. Aș pluti în derivă.
- Și apoi discuția aia cu pantofii de lac și cu ploaia. Tu aveai dreptate, Corina. Afară n-are cum să plouă.
- Ești drăguț. Dar deocamdată nu plouă, iubitul. Nu-i timpul trecut, uite ce nori s-au adunat. Trebuia de la bun început să te ascult și să-mi iau pantofii de lac.
- Nu, draga mea. Genunchiul ăsta mă doare pentru că m-am lovit azi dimineață în colțul patului.
- Costele, spui asta ca să-mi faci mie plăcere. Din clipă în clipă începe uraganul. Uite ce vânt s-a stărnit.
- N-o să plouă, iubito. Nici nori nu sunt, unde-i vezi tu? De două săp-

tămâni e secetă. Vorbești prostii.
- Te rog nu mă contrazice! Afară o să plouă cu bulbuci! Va fi furtună mare, vijelie!
- Ba n-o să plouă!
- Ești măgar, Costele!
- Iar tu o încăpățânată, Corina.
- Da, e clar! M-am săturat. Nu vreau să continui viața alături de tine! E un calvar.
- Nici eu nu mai vreau să fiu maltratat de încăpățânarea ta!
- Chiar acum plec la ai mei!
- Ia-ți și pantofii de lac. Să nu care cumva să te plouă!
- Pantofi de lac zici? Țștia de-aici? Na! Prinde-i!

Corina aruncă în Costel pantofii de lac.

Un Midas de rahat (continuare din pagina 10)

De o bucată de vreme, însă, mă lasă vederea; am început să orbesc – ar fi vorba de o degenerescență, malignă probabil, a retinei – și toate revistele mele pornografice încep să-și piardă valoarea. Mă gândesc cui să le dăruiesc, cui să le las moștenire. Țineam la ele, făceau parte din anturajul meu, din amintirile mele plăcute, mi-era dor de ele dar venise momentul să mă despart și de Sandra din Bosnia, și de Venus din Kiev și de toate celelalte, pentru că nu le mai vedeam decât în memoria mea. Chiar îmi fac speranțe că dincolo, în paradis sau în infern, unde o fi, unde m-oi duce dracului, îți iei cu tine remușcările, deci și amintirile tale, pentru că altfel m-aș simți foarte singur. Sper să întâlnesc, pe străzile iadului, măcar pe unele din frumoasele fete ce și-au deschis sufletul pentru mine în kilogramele de reviste porno pe care le-am colecționat de-a lungul anilor. Și să le cunosc în realitate, acolo.
Nu fusesem nici până acum nimeni, dar acum conștientizăm și mă simțeam bine în pielea mea de rahat.

Integrându-mă și dezintegrându-mă în absolut, cu o viteză de înjumătățire care te amețea mai tare *decat Bloody Lily cu susan și diazepam* .....
Confuzio confuzio mentis confunderumo confundaris mentis confusedly houhou cylgyn kudurmuț kyzgyn darskap

atolondrado nebun encantador confundir insania furor keishuku confiscare congratularsi tollhaus verwechseln

Simțeam că devenisem un fel de auro – Midas, dar nu pentru că aș fi transformat tot ce atingeam în aur... – ar fi fost o blasfemie și un pleonasm – ci pentru că făceam ca orice lucru cu care veneam în contact să se transforme în aurolac, aurolacul meu zilnic, fie că era vorba de alcool, rostopască, sânge sau jocuri de noroc cu mine-însumi. Auro-midas nu mai putea trăi acum fără visele lui interzise, ar fi fost ca și cum te-ai fi privit într-o oglindă alb-negru, pentru săraci, sau ca și cum ai fi așteptat ajutor ori o felație de la stele, într-o noapte de sâmbătă seara înnorată. Știu că voi credeți în aur, eu cred în vise, și nu știu care dintre noi greșește mai mult.

Ani și ani de zile, în tinerețe, m-am luptat prosteste cu somnul, neștiind că e o bătălie dinainte pierdută. Credeam că mă pot dispensa de somn sau că pot reduce foarte mult durata somnului, dar era oprostie. Midas. Axiomatizând? pe tema /eventualelor/ muștrărilor de conștiință, am ajuns la concluzia că, de fapt, singurul mod decent în care poți să-ți petreci fericit timpul, e somnul. Midas? Decența fericirii. Somnul pare să fie singurul mod (considerat relativ decent) de a

fi fericit.
2003.04.03
Astăzi, nu am nimic în lume de care să mă simt mai apropiat decât patul și perna mea, schimb cât mai rar așternuturile, pentru că acolo sunt amintirile mele, și plăcerea mea cea mai mare, la care n-am ajuns încă, este să dorm și să visez că dorm, închis ca un fluture vibrând în crisalida lui cenușie.

Când veneam acasă, mă adânceam cât mai repede și cât mai des și cât mai mult în visele mele, visele mele murdare, la fel de murdare ca și ale dumneavoastră, doar că eu le recunoșteam, mama voastră, iar singurul regret pe care îl aveam era că trebuia să mimez câteva ore pe zi o viață socială, acest minim și repugnant contact cu "realitatea" fiind compromisul meu, mica mea prostituție cu lumea, pentru a-mi permite marea mea prostituție cu mine însumi. Nu vorbesc de suflet, ar fi o exagerare prea mare, nu pot da ceea ce nu am, sau nu-mi aparține, dar mi-aș fi vândut orice de pe mine sau din mine pentru cel care mi-ar fi adus un drog nou. Și nu mi-era frică de iad, mi-era teamă de faptul că nu mai exista nici o parte din mine care să mă reprezinte și care să poată ajunge vreodată acolo.
Mă întreb câteodată dacă nu sunt și eu drogul cuiva, mai mare și mai nesătul decât mine, și atunci plâng

încetșor și îl compățimesc.
Credeți că se termină clasic, credeți că se termină moralist?
Ei bine, ați greșit.
Nu m-am drogat și nu mă voi droga niciodată. Pentru că nu merită. Viața e plină de surprize. Și de ciudățenii. Iertați-mă.

Sunt Midas. Auromidas.
Dar ce mai contează? Ce mai are importantă, în zilele noastre?

...În noaptea care mi-a mai rămas, și în loc de viață, și în loc de drog, constat totuși că nici o parte din curriculum vitae nu e mai importantă decât somnul, și nici o creație, mai înrobitoare decât visele. Un lucru bun este că nu mă mai trezesc ca să mă droghez sau să mănânc. Nu mai e nevoie. Mă trezesc doar când tușesc prea tare.
Sunt visele mele. Nu trebuie să le împart cu nimeni. Nu datorez nimănui nimic.

Dorm și visez. și sunt mulțumit.

Sunt Midas, tot ce ating, transform în rahat. Mai aveți vreun vis nou pentru mine?

18.10.2002